

РЕШЕНИЕ

№ 2142

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **761** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на П. П. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 20257744 по дело № 2842/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 131-ви състав. С решението се потвърждава задържането на жалбоподателя въз основа на заповед рег. №371/18.02.2020 г., издадена от П. Д., на длъжност разузнавач при 06 РУ на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност и необоснованост на съдебния акт и постановяването му при нарушение материалния закон. Касаторът претендира отмяна на решението и отмяна на заповедта за задържане по следните съображения: Първостепенният съд, при обсъждане на приетите по делото доказателства, е приел, че са налице фактически основания за задържане в хипотезата на съпричастност към разследвано престъпление, коментирайки само част от наличните по делото доказателства. Не са обсъдени доказателствата, находящи се в материалите по досъдебното производство, образувано за престъпление по чл.346, ал.1 от НК по описа на 06 РУ-СДВР, приобщени по делото. В тази връзка, не са обсъдени разпита на пострадалото лице и

постановлението от 04.02.2020 г., с което са дадени допълнителни указания от наблюдаващия прокурор, от които е видно, че към момента на издаване на процесната заповед не е имало основания за задържането на касатора. На следващо място се сочи, че в приобщените по преписката доказателства никъде не фигурира името на касатора, което също дава основание да се приеме, че към момента на задържането му не е имало такава необходимост. Посочено е, че Софийски районен съд е направил превратно тълкуване и прилагане на ТР №16/1975 г. на ОСГК на ВС, а именно, че няма пречка мотивите да бъдат изложени след издаването на административния акт, което не кореспондира с конкретния случай, в който се касае за заповед за задържане на лице по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, в която хипотеза полицейските органи могат да задържат лице въз основа на данни за извършено престъпление. В тези случаи органът следвало да изложи обстоятелствата, мотивирали го да издаде административния акт. Касаторът счита, че презюмирането на обстоятелствата, довели до неговото задържане е направено едва в представената по делото справка, рег. № 230-19102/02.06.2020 г. по описа на 06 РУ-СДВР, която е издадена близо четири месеца след датата на заповедта за задържане. Навеждат се доводи за неспазване целта на закона и нарушение на чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека при издаването на акта. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него, по съществото на спора, да бъде отменена Заповед за задържане на лица с рег. №371/18.02.2020 г., издадена от П. Д., на длъжност разузнавач при 06 РУ на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/. Претендира разноски.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Н., която поддържа жалбата и моли за отмяна на решението. Пояснява, че справката, на която се е позовал първостепенният съд не е част от административната преписка.

Ответникът П. Д. – полицейски орган при 06 РУ-СДВР чрез процесуалния си представител юрк. И. е депозирал писмени бележки по делото, в които моли касационната жалба да бъде оставена без уважение, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана касационната жалба по същество е неоснователна.

За да стигне до този извод съдът съобрази следното от фактическа и правна страна.

Със Заповед за задържане на лице, рег. № 371/18.02.2020 г., издадена от П. Д., на длъжност разузнавач при 06 РУ на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, на основание чл. 72, ал.1, т.1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с ДП ЗМ № 30/20 г. по описа на 06 РУ-СДВР за извършено престъпление по чл.346, ал.1 НК, е наредено задържане за срок до 24 часа на лицето П. П. Т., с ЕГН [ЕГН] в помещение за временно задържане на 06^{то} РУ – СДВР.

С обжалваното съдебно решение е потвърдена Заповед за задържане с рег. № 371/18.02.2020 г.

За да постанови този правен резултат, първоинстанционният съд е събрал относими

писмени доказателства и въз основа на тях е приел следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложи в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и има изискуемото съдържание по чл. 74, ал. 2 ЗМВР.

От приложените по делото доказателства, СРС е приел, че на 18.02.2020 година за времето от 07.55 до 08.35 часа било извършено претърсване и изземване в автоморга, находяща се в [населено място], промишлена зона, [улица]. Посоченото действие по разследването е проведено в рамките на досъдебно производство ЗМ № 30/2020г. по описа на 06 РУ-СДВР, водено за деяние, изпълващо обективните признаци на престъпление по чл.346, ал.1 НК, като в рамките на проведеното действие не са открити и иззети вещи и предмети от значение за воденото разследване. По време на извършеното претърсване и изземване присъствал Т., който се легитимирал като управител на търговското дружество стопанисващо автоморгата. В тази връзка на 18.02.2020г. в 08.00 часа със заповед за задържане на лице № 371/18.02.2020 година, издадена от разузнавач при 06 РУ-СДВР на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, касаторът бил задържан. Същият бил освободен на 18.02.2020 година, в 10:30 часа, след което бил разпитан като свидетел по досъдебно производство № 30/2020г. по описа на 06 РУ-СДВР. Като основание за издаване на заповедта за задържане в същата било вписано "във връзка с ДМ ЗМ № 30/20г. по описа на 06 РУ-СДВР, извършено престъпление по чл.346, ал.1 НК". Според СРС, така изложените фактически основания за издаване на заповедта за задържане били лаконично формулирани, което не удовлетворява изискването на закона, тъй като тези данни не съдържали достатъчно информация, но в тази връзка съдът е посочил, че според съдебна практика и по-конкретно според ТР №16/1975 г. на ОСГК на ВС, излагането на мотивите в допълнителен документ, издаден след административния акт, не представлява пречка, стига да е постигната целта да бъдат запознати своевременно страните със съображенията на административния орган, издал акта, за да могат да организират защитата си. Ето защо, съдът приел, че това изискване е спазено със справка, рег. № 230-19102/02.06.2020 г. по описа на 06 РУ – СДВР, издадена от органа, изготвил заповедта, въз основа на която лицето е задържано. В посочения документ, според СРС, достатъчно подробно били изложени факти, които са мотивирали полицейския орган да пристъпи към задържане на жалбоподателя Т. и същите се свеждат до наличието на данни за възможна съпричастност на лицето към престъпно деяние, свързано с противозаконно отнемане на МПС, добити в хода на извършването на претърсване и изземване на автоморга в [населено място], за чийто стопанин се е представило лицето. Твърденията в посочената справка се потвърждавали от писмените доказателства в приложеното досъдебно производство – оперативни данни за местонахождение на лекия автомобил, предмет на престъпление на територията на стопанисвана от лицето автоморга, което предвид естеството на отнетата вещь и мястото на претърсването насочват възможна връзка между жалбоподателя и престъпното деяние. Наличните данни удовлетворявали според съда, стандарта заложен в цитираното решение на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България. На следващо място, в мотивите на СРС е посочено, че обстоятелството, че по време на претърсването и изземването не са открити вещи от значение за разследването, не компрометира първоначалния извод направен при започване на действието, за наличието на данни за съпричастност на задържания към престъпно посегателство. В

този смисъл излага съдебна практика, обобщена в Решение № 4166 от 20.03.2019г. по адм. д. № 764/2018г. на ВАС, в което се сочи, че "фактическите основания, мотивиращи заповедта, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова" като счита, че това разбиране е в съответствие и с даденото в практиката на ЕСПЧ тълкуване във връзка със законността на задържането (Д. срещу България, В. and O. vs U. K., и други). По изложените мотиви, Софийски районен съд е счел, че задържането на жалбоподателя Т. е осъществено при правилно приложение на материалния закон и при наличие на фактически основания за това, а също съответства на целта на закона, съобразно принципа за съразмерност. В случая чрез задържането била постигната легитимна цел за ограничаване на правото на свободно придвижване, да се проведат действия по разследването за проверка на събрана оперативна информация, с оглед започналото преди това претърсване и изземване, и фактически започнало по време на извършването претърсване и изземване от една страна е осуетена възможността на жалбоподателя да укрие или заличи вещи и , чрез наличието на съществено процесуално нарушение. Софийски районен съд е приел, че не е налице липса на мотиви, защото в конкретния случай мотивите към административния акт са посочени в приложената справка. Поради всичко изложено, съдът издава оспореното Решение №20257744., с което отхвърля жалбата на П. П. Т. срещу Заповед № 371/18.02.2020 г. за задържане на лице. Тези изводи на първоинстанционния съд се споделят от настоящия касационен състав.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са налице данни, от които може да се направи предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. За прилагането на мярката не е необходимо да са събрани категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършено престъпление. Задържането като принудителна административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност и предвид правомощията му на разследващ орган в зависимост от събраните оперативни данни за извършено престъпление. В случая установената от разследващия орган фактическа обстановка очертава данни за съпричастност на задържаното лице към престъпление по чл.34б, ал.1 НК, като не е необходимо тези данни да са пълни или категорично да уличават Т. в извършването на престъплението. Задържането е разпоредено в момент, в който органът е установил при разрешеното претърсване и изземване, че касаторът се заявява като собственик на въпросната автоморга, към която насочва сигналът за престъплението, данните, установени чрез разпит на пострадалия от престъплението и въз основа на оперативно издирвателни дейности на полицейските служители. Тези данни, взети предвид в тяхната съвкупност и при хронологията на действията по разследването, не може да се разглеждат като неразумни и определящи задържането като произвол. Посочените данни биха убедили обективен наблюдател, че задържаният може да е извършил престъплението, доколкото е собственик на склада, към който насочва пострадалия от престъплението, че се намира предметът на това престъпление. Анализираният от СРС документи, съставени в хода на оперативно-издирвателни мероприятия по ДП№ 2303МК-30/2020 г. са били налични към момента на издаване на процесната заповед за задържане на касатора и са част от административната преписка. Софийски районен съд е цитирал в мотивите си

справката от 02.06.2020 г., тъй като в нея са отразени всички горепосочени документи, от които е видно, че към момента на издаване на заповедта за задържане на касатора са били налице данни за съпричастност към престъпление – той се е заявил като собственик на автоморгата, към която се насочва подаденият сигнал за извършено престъпление и това обстоятелство се установява в момента на претърсването и изземването, когато е постановено и задържането. Документите, отразени в справката са с дати, предхождащи процесната заповед и от тях може да се направи обоснован извод за наличие на фактическо основание за задържане на Т. по реда на чл.72, ал1, т.1 ЗМВР.

На следващо място, касационна инстанция счита, че видно от времетраенето на процесното задържане от 08.00 ч.-10.30 ч., касаторът е бил задържан в хода на извършването претърсване и изземване и веднага след приключване на действията по оформяне на задържането му е разпитан за целите на ДП, поради което правилно СРС приема, че задържането е имало легитимна цел и не нарушава стандартите, указани в цитираното от страните решение на ЕСПЧ. Принципът за съразмерност на административният акт, включително административна принуда повече от необходимото не е нарушен. Наложената принудителна административна мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, като се съдейства за разкриване на престъплението и за да се осуети възможността за укриване на извършителя или на важни за разкриване на обективната истина факти и обстоятелства.

Лицето е попълнило и декларация по чл. 74, ал. 3 ЗМВР, с която се удостоверява и запознаване с правата му по чл. 74, ал. 2, т. 6 ЗМВР /18.02.2020 г., в 09:00 ч., установено и като факт от твърденията в жалбата пред първоинстанционния съд/. От гореизложеното е видно, не се констатира ограничаването на каквито и да било други права, освен на свободното му придвижване, което е допуснато в срок по-малък от 24 часа съгласно чл. 73 ЗМВР. Лицето е освободено незабавно след отпадане на основанието за неговото задържане /чл. 72, ал. 7 ЗМВР/, като в срока по чл. 72, ал. 4 ЗМВР е упражнило и правото си на ефективна защита, като е депозирало своята жалба срещу акта на задържането.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице наведените касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК, обуславящи отмяна на съдебния акт поради неговата неправилност.

Решението на СРС като правилно следва да се остави в сила.

При този изход на спора, основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, съставляващи юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, XX^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20257744 по дело № 2842/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

ОСЪЖДА П. П. Т. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните

работи сумата от 100 лв. (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.